

Gerust gesteld door 't woord van stoere Bereklauw
vroeg 't afgematte kruid waar 't nu verblijven zou,
want niemand durfde nog naar 't land terug te keren
145 zolang dit monster daar zijn lijf en goed kon deren.
Reinette liet algauw de grote poort ontsluiten
van 't ruime wagenkot, want veilig was 't niet buiten,
beval haar eigen wacht, twee distels en twee netels
te waken bij de poort, te zorgen voor die wezens
150 en liet om voedsel gaan naar d' ijsgekoelde kelder,
gelegen in het bos, voor al haar zwakke telgen.

DE Raad kwam weer bijeen, aan rusten dacht hij niet
zolang die moordenaar op vrije voeten liep.

155 "Vorstin, zei Bereklauw, het past dat wij, uw leden,
voor 't heil van 't kruidenvolk het goede voorbeeld geven.
Als Paarse Distel wil met mij naar 't monster gaan,
dan kunnen wij te zaam die wildeman wel aan,
hem brengen voor uw troon, hem vóór al 't volk berechten,
voor eeuwig en altijd zijn twist met ons beslechten."
160 De Paarse Distel prompt met 't voorstel ging akkoord
en trok met Bereklauw direct naar 't monsters oord.
Reinette kreeg geen tijd om z' op 't gevaar te wijzen
noch om ze voor hun moed bij voorbaat reeds te prijzen,
ze waren al uit 't zicht, alleen belust op wraak,
165 betrouwend op hun kracht, bewust van d' eedle taak.

Bosanemoon

Anemone nemorosa

2

Bekoord door jonge lentewind
open ik mijn hart gezwind,
speelziek als een windekind
als 't waar is wat een dichter meldt,
noemt iedereen mij Venus-traan:
eens dat Adonis lag geveld,
met tranen heeft z'hem overlaän.
Op aarde kleurt in mij haar smart,
naar 't zingen van die dichterharp.
En wilt ge weten wat is waar,
niet lange wacht, ik leef geen jaar.

Uit de godenwereld : Venus-traantjes

*Aphrodit' en Persephone,
twee godinnen beeldig schone,
dongen beiden naar de krone
van de jongeling Adone,
want ver boven d' andre goden
hadden zij hem uitverkozen
om zijn schoonheid allermeest.
Duivels werd hun vrouwengeest.
Zeus, de vader aller goden,
zag dit liefdespel maar node:
menigvoud was zijn gedacht
hoe daaraan een eind gebracht.
Toen Adonis eens ging jagen
en een everzwijn wou plagen,
lachte Zeus al in zijn baard:
't plagen was een lesje waard.
En hij stak in 't everzwijn
wilde krachten vol venijn.
't Keert zich plots tot zijn belager
en het velt de schone jager.
Aphrodite, bleek van smart
en getroffen diep in 't hart,
stortte overvloedig tranen
om haar groot verdriet te klagen.*

En haar tranen werden bloemen
die nu anemonen noemen,
anemonen van het bos,
wit van kleur met lichte blos,
die niet lange schoonheid stralen
zelfs al zijn 't godinne-tranen.
Zeus, de vader aller goden,
wil ons met die bloempjes tonen
dat de schoonheid snel vergaat
als ze maar uit stof bestaat
en dat liefde voor dit schone
broos is als een anemone.

